

[Oluf Johansen.]

hverken i Fold eller i Kroner og Ører eller i lange Straa eller deslige. Men jeg har sagt, at den milde Vinter, det tidlige Foraar og den gode Regn, vi har faaet, var Ønskevejr, det var Agrarvejr og gav de bedste Forventninger om en god Høst. Jeg tror, det er rigtigt, og jeg maa maaske oven i Købet have Lov til at bruge det ærede Medlems eget Udtryk, naar han siger, at det kan være svært at være Landmand, det vilde være umuligt, hvis man ikke var Optimist. Hvis det gælder for det ærede Medlem, maa det maaske ogsaa have Lov at gælde for mig.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Oluf Johansen kan spare sig for den Ængstelse, han nærer for, at der skulde komme mere Brødkorn ind, end vi har Brug for, og at der derfor ikke bliver tilstrækkeligt af Foderkorn til Ombytning med det Brødkorn, Husmændene leverer. For med de Arealer, der er besaaet med Brødkorn i Aar, og med en Høst, som er bedre end normalt, vil der alligevel blive et betydeligt Under-skud med Hensyn til vor egen Forsyning med Brødkorn. Det vil altsaa sige, at der kommer saa meget mere Foderkorn ind. Derfor har jeg ingen Anledning til at sikre Husmændene paa det Punkt.

Samtidig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hauch, at jeg ikke kan anerkende, at det er en Særbeskatning, der her paalægges Landbruget. Men det ligner enhver anden Maksimalpris, der begrænser den Fortjeneste, som visse Mennesker her i Samfundet i en Nødsituation, hvor hele Verden sulter, kunde opnaa, hvis de havde fri Ret til at sælge deres Varer, hvor de vilde.

Dernæst vil jeg sige, at jeg ikke blæser, fordi det ærede Medlem siger, at han vil komplimentere mig, fordi jeg har „overvundet mig selv“. Jeg ofrer gerne et Par Kroner mere pr. Td. Brødkorn end det, man skønner maa være nødvendigt, for at opnaa det, som er langt, langt vigtigere, at sikre den danske Befolkning det nødvendige til Menneskeføde til rimelige Priser, til Priser, som ikke er højere, end de har været siden 1940, og at sikre Husmændene ca. 1 Mill. Tdr. Korn til rimelige Priser, samtidig med at man sikrer Korn til Høns- og Griseholdere uden for Landbruget, og gør det muligt for Vognmændene i det kommende Høstaar at købe i Frihandel alt det, de har Brug for til rimelige Priser. Det er for mig langt det vigtigste, og saa

ofrer jeg gerne de 2 Kr., som det ærede Medlem mener er saa stort et Nederlag for mig.

Hauch: Det ærede Medlem Oluf Johansen mente, at mine Bemærkninger over for ham var overflødige. Det skulde glæde mig, om de i Fremtiden bliver overflødige, men paa nærværende Tidspunkt er de det i hvert Fald ikke. Det ærede Medlem fremsatte Udtalelser, som maatte give — ikke Landmændene, for de er klogere —, men Kredse uden for Landbruget den Forestilling, at der allerede var ualmindelig glimrende Udsigter til en stor Høst. Det er det jeg vil fraraade det ærede Medlem at sige. Disse Høstpaamænd, som begynder at optræde paa det Tidspunkt, da man saar Kornet, har jeg aldrig haft megen Respekt for. Det bør det ærede Medlem heller ikke have, og dersom min Bemærkning kunde medføre, at det ærede Medlem i saa Henseende blev mere forsigtig, ikke over for sine egne Standsfæller, men over for andre, som ikke kan have det rigtige Kendskab til Forholdene, vil jeg være meget tilfreds med, at jeg fik fremsat den Udtalelse over for det ærede Medlem. Det var, om jeg saa maa sige, i al Beskedenhed et pædagogisk Forsøg paa at faa det ærede Medlem til i Fremtiden at være mere forsigtig med sine Udtalelser om Høsten.

Jeg ved meget vel, at den højtærede Landbrugsminister ikke føler sig betyngtet i Forbindelse med Spørgsmaalet om at betale Landmændene en Pris for deres Raastoffer, som er mindre end den, de kan udnytte dem til i deres egen Bedrift; men jeg synes, det er en forkert Indstilling, den højtærede Minister her har. Vi har været uenige om mangt og meget gennem Aarene, men jeg kunde maaske ogsaa i al Beskedenhed sige, at vi har været enige om meget i en for Danmark ganske overordentlig vanskelig Tid, et Forhold, som har haft Betydning, ikke alene for det Erhverv, jeg repræsenterede, men for Landet paa det Tidspunkt, da det skete, og det vil jeg altid bevare gode Minder om. Jeg maa naturligvis beklage, at jeg paa visse Punkter er uenig med den højtærede Minister; det var jeg i det foreliggende Tilfælde, og det er jeg her, og jeg bliver nødt til at sige til den højtærede Landbrugsminister, at naar han nu vil sammenligne Tvangsaflevering af Korn til under Produktionsprisen med Maksimalpriser, hører det jo ingen Steder hjemme, hvilket den højtærede Landbrugsminister selv maa kunne forstaa. Der findes ikke noget Sted inden for vore Er-